

L'obra

Les dues *Impressions per a piano* de Mercè Torrents responen a la forma tradicional d'estudi per a piano, la primera peça fa treballar la mà esquerra en un obstinat rítmic de semicorxeres, element que passa a la mà dreta en la segona obra, alhora que desprenen un aire serè i delicat pintat amb melodies de regust popular que s'ajusten perfectament a la gènesi de l'obra.

Tal com recorda l'autora: "Són dues obres de joventut que vaig compondre abans de conèixer qui seria el meu mestre, Cristòfor Taltabull. Amb el meu pare, Joan Torrens, vaig anar a visitar el mestre Ricard Lamote de Grignon, ja que eren bons amics. En aquella visita, el mestre Lamote em va demanar que escrivís una peça per a piano per a la mà esquerra i una altra per a la mà dreta. Per a la primera, em vaig imaginar un cant que es transmetia entre les muntanyes i així va sorgir la *Cançó de les muntanyes* per a mà esquerra. Per a l'altra peça, em vaig inspirar en un sentiment, com si veiés una claror al lluny que em deia que seria compositora. Per això, el meu pare va posar-li per títol "*Clarícia al lluny*". El mestre Lamote encara em va proposar d'escriure una altra obra amb el mateix format que les seves *Engrunes*, llavors vaig escriure la suite *Esquitxos*, (Clivis, 2001 ref.S050). Això va fer que li digués al meu pare que jo era compositora i em vaig sentir plenament compresa. Donat que el mestre Lamote no podia donar-me classes, Pere Vallribera el meu mestre de piano m'adreçà a Cristòfor Taltabull, que acabava de tornar a Barcelona. Ell va ser el meu mestre en composició i va exercir una importància transcendental en la meva posterior formació i evolució".

La obra

Las dos *Impressions para piano* de Mercè Torrents responden a la forma tradicional de estudio para piano, la primera pieza trabaja con la mano izquierda en un *ostinato* rítmico de semicorcheas, elemento que pasa a la mano derecha en la segunda obra, a la vez que ambas desprenden un aire sereno y delicado ilustrado con melodías con regusto popular que se ajustan perfectamente a la génesis de la obra.

Tal como recuerda l'autora: "Son dos obras de juventud que compuse antes de conocer quien sería mi maestro, Cristòfor Taltabull. Con mi padre, Joan Torrens, fui a visitar al maestro Ricard Lamote de Grignon, siendo ellos buenos amigos. En aquella visita, el maestro Lamote me sugirió que escribiera una pieza para piano para mano izquierda y otra para la derecha. Para la primera, me imaginé un canto transmitido entre montañas y así surgió *Cançó de les muntanyes* para mano izquierda. Para la segunda pieza, me inspiré en el sentimiento que me producía un rayo de luz en la lejanía que me anunciaba que sería compositora. Fue mi padre quien me sugirió el título "*Clarícia al lluny*" (*desvelo lejano*). El maestro Lamote más tarde me propuso componer otra obra con el mismo formato que el de sus *Engrunes (Migajas)*, entonces surgió la suite *Esquitxos (Salpicaduras)*, (Clivis, 2001 ref.S050). Este hecho provocó que le anunciara a mi padre que yo era compositora y me sentí plenamente comprendida. Ante la imposibilidad de recibir clases del maestro Lamote, Pere Vallribera el mi maestro de piano me recomendó a Cristòfor Taltabull quien acababa de llegar de nuevo a Barcelona. Finalmente el fue mi maestro en composición y tuvo una importancia transcendental en mi posterior formación y evolución".

The work

The two *Impressions per a piano* by Mercè Torrents are composed in the traditional form of a piano piece. The first piece forces the left hand to work in an obstinate rhythm of semi-quavers and this element then passes to the right hand in the second work, while they both give off a serious, delicate air, painted with popular melodies that are perfectly in keeping with the origins of the work.

The composer recalls: "I composed both these pieces when I was young, before I met the person who would eventually become my teacher, Cristòfor Taltabull. I visited Master Ricard Lamote de Grignon with my father, Joan Torrens, as they were very good friends. During that visit, Master Lamote asked me to write one piano piece for the left hand and another for the right. In the first case, I imagined a song that would be carried over from mountain to mountain, and that is how *Cançó de les muntanyes* for the left hand was created. In writing the other piece, I was inspired by a feeling. It was as though I'd seen a light in the distance that told me that I would become a composer. For that reason, my father entitled it "*Clarícia al lluny*". Master Lamote suggested I compose another work with the same format as his *Engrunes*, and so I composed the suite *Esquitxos*, (Clivis, 2001 ref.S050). This led me to proclaim to my father that I was a composer and that I felt completely fulfilled. Since Master Lamote was unable to give me lessons, Pere Vallribera, my piano teacher, referred me to Cristòfor Taltabull, who had just come back to Barcelona. He became my teacher in composition and exerted an extremely important influence on my subsequent training and development".